

příslušející nebude v době splatnosti jí zaplacená, a že vymáhající věřitelka banka M. přes vyjádření podlužníkově nezrušila vedenou exekuci, odpůrce navrhovatelův pak, znaje stav věci, odepřel podepsati procesní plnou moc za firmu P. a S. ke sporu vylučovacímu proti vymáhající věřitelce, — pak zajisté povaha účelu navrženého prozatímního opatření v tomto případě vyžadovala opatření vhodného a nemůže býti překážkou ta okolnost, že navržené opatření zřizující ostatně jen stav prozatímní, se v podstatě kryje s prosbou žalobní a tudíž i s případným výrokem rozsudkovým, upravujícím s konečnou platností sporný poměr. Vždyť než dojde k pravoplatnému rozhodnutí ve sporu, uplyne snad drahá doba, a nedostatek peněžních prostředků firmy P. a S. k placení dospělých dluhů mohl by míti v zápětí pro ni osudné následky. Poněvadž rekursní soud, vycházející z právního názoru, jejž neschvaluje nejvyšší soud, se jinak neobíral vývody rekursu, zejména nezkoumal, zda jsou splněny ostatní zákonné náležitosti navrhovaného prozatímního opatření, nemohl nejvyšší soud rozhodnouti ve věci samé a bylo proto zrušiti napadené usnesení a vrátiti věc rekursnímu soudu k novému rozhodnutí.

Čís. 12568.

Konkursní soud musí z úřadu zkoumati, zda jest důvod ke zrušení konkursu pro nedostatek jmění konkursní podstaty ke krytí útrat konkursního řízení, a má i z úřadu prováděti důkazy a konati vhodná šetření pro zjištění rozhodných skutečností, nejsa vázán návrhem na zrušení konkursu.

Nestačí-li rekursnímu soudu k zjištění nedostatku jmění konkursní podstaty prohlášení správce konkursní podstaty a jeho návrh na zrušení konkursu podle § 166, druhý odstavec, konk. ř. a ukládá-li konkursnímu soudu šetření v tom směru, není v tom vady řízení.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, R II 163/33.)

Konkursní soud nevyhověl návrhu správce konkursní podstaty, by byl konkurs na jmění Josefa P-a a Karla P-a podle § 166, druhý odstavec, konk. řádu zrušen. Důvody: Smysl usnesení rekursního soudu ze dne 31. října 1932, jímž bylo pro konkursní soud závazně rozhodnuto, že následkem odpůrčího nároku nelze na navrhovatelí požadovati zálohu podle § 70 konk. ř., jest nepochybně ten, že otázka dobytnosti nákladů odpůrčího řízení nesmí překážeti řádnému provedení tohoto řízení. Pokud tudíž jest tu odpůrčí nárok, nelze nedostatkem jiné úhrady útrat řízení konkursního konkurs zrušiti, nýbrž jest správci bez zřetele ku případné nedobytnosti jeho útrat v řízení postupovati. Rekursní soud k rekursu správce konkursní podstaty zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci po doplnění řízení znovu rozhodl o návrhu konkursního správce na zrušení konkursu. Důvody: Přisvědčiti jest stěžovateli v tom, že nelze na něm žádati, by vedl odpůrčí spor na své nebezpečí, kdyby, nehledíc k docela nepatrnému výtěžku movitostí úpadců nebylo tu jmění, jež by stačilo ke krytí útrat konkursního řízení. Souhlasiti nelze však s dalšími

vývody rekurentovými, že odpůrčí nárok nelze považovati za jmění konkursní podstaty, ježto byl tento nárok popřen stranou žalovanou. Osvědčen byl odpůrčí nárok tím, že jak uvedeno již v usnesení rekursního soudu ze dne 31. října 1932 podle zprávy správce konkursní podstaty postoupil dlužník darovací smlouvou ze dne 11. května 1930, tedy během dvou let před vyhlášením konkursu, své manželce a dceři určité nemovitosti. Osvědčeno ovšem doposud není, že by odpůrčím sporem mohlo býti získáno pro řízení konkursní jmění, jež by stačilo ke krytí výloh konkursního řízení. Na tom však jest závislé rozhodnutí o návrhu rekurentově na zrušení konkursu podle § 166 (2) konk. ř. Je-li pravděpodobno, že odpůrčím sporem získáno bude takové jmění, nebude lze jeho návrhu vyhověti, v případě opačném musí mu býti vyhověno. Jest tedy na konkursním soudě, by před rozhodnutím o návrhu zkoumal okolnosti tu v úvahu přicházející, zejména by vhodným způsobem zjistil cenu dotyčných pozemků, jich zatížení a po případě i stav sporu, by podle toho bylo pak na jisto postaveno, zdali lze očekávati, že sporem odpůrčím získáno bude jmění dostačující ke krytí útrat konkursního řízení čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Konkursní soud musí z úřadu zkoumati, zda jest důvod ke zrušení konkursu pro nedostatek jmění konkursní podstaty ke krytí útrat konkursního řízení podle § 166 odstavec (2) k. ř. a má podle § 189 odstavec (4) k. ř. i z úřední moci prováděti důkazy a konati vhodná šetření pro zjištění rozhodných skutečností a není tudíž vázán návrhem na zrušení konkursu. Nestačí-li rekursnímu soudu ke zjištění nedostatku jmění konkursní podstaty prohlášení správce konkursní podstaty a jeho návrh na zrušení konkursu podle § 166 odstavec (2) k. ř. a ukládá-li konkursnímu soudu šetření v tom směru, nelze v tom spatřovati vadu řízení. Nemění na tom proto, přes přípustnost novot v rekursu (§ 192 odstavec (1) k. ř.) nic ani okolnost, že správce konkursní podstaty po podání dovolacího rekursu jiným účastníkem konkursního řízení, vzal svůj návrh na zrušení konkursu zpět, tvrdě, že odpůrčí nárok žalobou již uplatňovaný v konkursu Josefa P. a zamýšlené uplatňování odpůrčího nároku v konkursu Karla P-a dává naději na vydobytí dostatečného jmění ke krytí útrat konkursního řízení. Jest proto na konkursním soudu, by podle příkazu rekursního soudu, přihlížeje i k tomuto prohlášení správce konkursní podstaty, po příslušném šetření rozhodl znovu, zda jest důvod ke zrušení konkursu podle § 166 odstavec (2) k. ř.

Čís. 12569.

Bylo-li usnesení exekučního soudu, zamítající návrh vymáhajících věřitelů na zpeněžení zabavené živnosti povinného vnučenou správou, k rekursu jednoho z vymáhajících věřitelů změněno a t o m u t o věřiteli povolena vnučená správa, nelze z toho vyvozovati, že měla býti povolena i j i n é m u věřiteli, jenž nechal proti sobě vejíti v právní moc zamítací usnesení exekučního soudu.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 1004/32.)